

Predmet: Tuzlanska kolona / opt. Ilija Jurišić
Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine
K-Po2 53/10 (ponovljeno suđenje)

Objavljivanje presude, 02.12.2013. godine

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Nakon većanja i glasanja veće je donelo, a predsednik veća, sudija Dragan Mirković, objavio je presudu kojom je okrivljeni Ilija Jurišić oglašen krivim zbog krivičnog dela upotrebe nedozvoljenih sredstava borbe iz člana 148 KZJ i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 12 godina.

Objazlažući donetu presudu, predsednik veća je istakao da veće ostaje pri navodima koji su dati 28. septembra 2009. godine prilikom objavljivanja prethodne presude, pa ih iz tog razloga neće ponavljati. Naveo je da je sud u ponovljenom postupku ocenio sve dokaze na koje je ukazao Apelacioni sud. Tako je veće, ocenjujući postojanje Sporazuma između BiH i SRJ o povlačenju jedinica JNA sa teritorije BiH u SRJ - iako taj sporazum nije moglo pribaviti - ocenio da je on ipak postojao, te da je okrivljeni sa istim bio upoznat. Ovo je utvrđeno iz izjava svedoka, kao i iz navoda samog okrivljenog da mu je bilo poznato da se JNA povlači iz BiH, što je bila i opštepoznata činjenica, jer su u ranijem periodu jedinice JNA prilikom povlačenja iz BiH prolazile kroz Tuzlu. Sud je utvrdio da je okrivljeni bio upoznat sa postojanjem dogovora između vojnih (komandanta kasarne "Husinska buna") i civilnih vlasti u Tuzli o povlačenju pripadnika JNA, kao i o postojanju perfidnog plana za napad na kolonu JNA, jer je okrivljeni, kao član Operativnog štaba, u isti došao i mimo rasporeda. Da je postojao perfidni plan o napadu na kolonu, veće je zaključilo na osnovu činjenica da su na dan napada, odnosno 15. maja 1992. godine u Tuzli prestale da rade škole i sudovi. Takođe, u zgradama koje se nalaze na liniji kretanja kolone JNA, iz nekih stanova su stanari bili iseljeni, jer je stanove zaposela policija. Raspoređivanje naoružanih ljudi po punktovima i po terasama na zgradama veće je ocenilo kao zasedu. Odbranu okrivljenog veće nije prihvatilo, ocenjujući je kao neuverljivu. Okrivljeni je bio član Operativnog štaba i deo komandnog lanca, pa je njegova odbrana da je samo preneo naredbu u vreme kada je pucnjava već trajala, po oceni suda, usmerena na izbegavanje krivične odgovornosti - posebno iz razloga što je nalazom veštaka Slobodana Jovičića utvrđeno da je razmak između dva pucnja nepune dve sekunde, pa stoga ne stoji ni navod odbrane da je preneo naredbu u vreme kada je pucnjava već trajala. Okrivljeni je bivši pripadnik policije sa dugogodišnjim iskustvom, pa su njegovi navodi da je prilikom poziva ljudi sa terena koji su obaveštavali da se na njih otvara vatra bio zbunjen i da nije pitao ko ga zove, neuverljivi. Dokaz da je okrivljeni znao za postojanje perfidnog plana za napad veće nalazi i u njegovom ponašanju tokom napada, koji nije pokušao da prekine, jer su svedoci izjavili da nisu imali naređenje za dalje postupanje. Veće takođe dokaz nalazi i u činjenici da o događaju okrivljeni nije sačinio nikakav izveštaj, niti belešku u dokumentima koje je Operativni štab vodio. Po oceni veća, perfidija postoji kada se jedna strana dovede u zabludu da će se poštovati dogovor, pa se kasnije takav dogovor prekrši. Tako je prisustvo predstavnika vlasti u Tuzli u prvom delu kolone JNA koja je izlazila iz kasarne urađeno smišljeno, da komandant kasarne bude ubeđen da će kolona iz Tuzle izaći bez problema. Predsednik veća se osvrnuo i na navod odbrane da su se u koloni nalazila vidno obeležena vojna sanitetska vozila, ali da su u njima, suprotno odredbama

međunarodnog prava, bili naoružani vojnici, navodeći da su takve tvrdnje odbrane neosnovane, jer se radilo o vozilima tipa "pingauer" koja su zatvorena i stoga nije moguće videti ko se u njima nalazi. Prilikom odmeravanja kazne, veće je kao olakšavajuće okolnosti okrivljenom cenilo dosadašnju neosuđivanost i zdravstveno stanje, a kao otežavajuće težinu nastupelih posledica.

Fond za humanitarno pravo